

Publicerad 2015-04-20 22:46 av Magdalena Eriksson

till han om han kunde läsa utan att värdera textens poetiska värde

samma bild varje gång...

Han hade så vackra månförmörkelser hemma hos sig

lager av svarta målningar stod bakom dörren

dova dystra ensamman blänkte gjorde de i månskenet

av förnissa som rann

när jag såg in i landskapen började han gråta torra tårar
bara för att det alltid var så länge sedan.

Sista gången vi sågs, sågs vi så lite
pinsamt hur två så kreativa personer kan bli så platta
vi blev pratkonturer istället för riktiga kroppar
vi blev mumsande vanliga träkmånsar i en lokal och han tryckte i sig en kaka av gigantiska mått
kanske ville han visa något
låta mängder av choklad ännu en gång försvinna i hans söta kropp.

vi visste för mycket om varandra
minnena av våra misslyckade kärleksmöten stod ut som borst som odjursborst raklöddersborst och all jävla
borst som finns men jag orkar inte skriva mer nu om den borsten
du var min största kärlek
jag hoppar jämfota i kroksabeldräkten
i nunneoket toketräsket vitlandshavet allt
tillochmed i min bäbiblå bikini blir jag din
när jag tänker på dina ögon
sov där några gånger när slöt du dem omkring mig.

vi var de bästa utbrytarkonstnärerna
bästa mesta romantiska neurotiker som funnits trodde vi
den förväntan vi byggde upp mellan oss var en mardröm av lycka
alla skrattade så de dog omkring oss
en dag dog vi också.

blev inte någon begravning eftersom vi egentligen aldrig funnits
otrogna dumma stygga klantsvanar tar inte avsked
vi skulle hem och leva ett stilla svaneliv

inga spår fanns kvar efter oss
utom i varandra
var för sig.

känner inte igen dig
känner dig känner dig hur långt bort du är

låter dig somna i mina ögon
är stor nog att omsluta dig
som en rosa himmel
såg bladen ohämmat välla fram ur jorden
älskade dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Magdalena Eriksson med Poeter.se id #49504 innehar upphovsrätten